

Arrest

nr. 185 887 van 26 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarige kind X, die beiden verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2011 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 10 maart 2014 ongegrond verklaard.

1.3. Op 2 december 2014 dienen beide verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 12 februari 2015 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op dezelfde datum wordt ten aanzien van elk van verzoekers een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die als volgt worden gemotiveerd:

“De heer
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.04.2014, ter kennis gegeven op 16.04.2014.”

En:

“De mevrouw
[...]
+ kind
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1^e van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.04.2014, ter kennis gegeven op 16.04.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van deze bevelen zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekers, vermits deze zich bevinden in de situatie, voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moeten verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de vreemdelingenwet). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van de bestreden bevelen steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen geïllustreerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke

bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; R.v.St. De Vos, nr. 15.699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux* nr. 17.032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet onder [2.3.1.] zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoekers situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partijen hebben wel degelijk belang bij het verdwijnen van de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan, dat zij uiteenzetten als volgt:

“Eerste middel:

Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/13 io. 74/14 Vw.;

Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 31VRK en het art. 22bis Grondwet ;

Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en deproportionaliteit.

4.1.1.

De uitwijzingsbevelen zijn genomen in uitvoering van art. 7. Art. 7 Yw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. ”

4.1.2.

Bovendien stelt het art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

(zie het art. 74/13 Vw.)

4.1.3.

De bestreden beslissingen van verweerster vallen niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

Verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad die beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247,26 september 2014).

a) Verweerster kon moeilijk beweren niet op de hoogte zijn van de aanwezigheid van een minderjarig kind dat hier school loopt (stuk 4).

Verweerster heeft het minderjarig kind immers in de bestreden beslissing vermeld en er werd ook een humanitaire regularisatieaanvraag ingediend.

b) Nergens in de bestreden beslissingen kan gelezen worden hoe deze kan gerijmd worden met het hoger belang van het kind, met name hoe het afleveren van een bevel zonder termijn midden in het schooljaar de belangen van dit kind respecteert.

4.1.4.

Daarenboven heeft de verweerster een discretionaire bevoegdheid wat betreft het opleggen van een termijn (art. 74/14 Vw.).

Verzoekers kunnen via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier hun persoonlijke situatie in rekening werd gebracht.

Verweerster doet ook geen enkel onderzoek of geeft geen enkele garanties dat het minderjarig kind bij terugkeer niet in zijn belangen zou kunnen worden geschonden.

4.1.5.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissingen van uitwijzing dan ook zonder meer geschonden.”

3.1.2. De verzoekende partijen voeren aan dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van hun minderjarig kind, dat naar school gaat. Er werd hen immers een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn betekend zodat hun kind het lopende schooljaar niet kan afmaken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met, onder meer, het hoger belang van het kind. De verwerende partij wijst erop dat dit artikel geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. Hoewel de verwerende partij kan worden bijgetreden in de mate ze stelt dat de verwijderingsmaatregelen hun formele motivering vinden in artikel 7 van de vreemdelingenwet, bevat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet daarom niet minder een gebod om rekening te houden met het hoger belang van het kind. Hoewel met de verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet op afdoende wijze werd aangeduid op welke feitelijke en juridische gronden de bestreden beslissingen werden genomen, mag dit er niet toe leiden dat de verplichting aan het bestuur om rekening te houden met de in artikel 74/13 vernoemde belangen, buiten werking wordt gesteld. Aangezien de Raad, optredend overeenkomstig zijn annulatiebevoegdheid die werd vastgelegd in artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet, niet bevoegd is om zelf zijn beoordeling van die belangen in de plaats te stellen van de bestreden beslissing, moet aan de hand van de wijze waarop de bestreden beslissing tot stand is gekomen, kunnen worden vastgesteld op welke wijze het bestuur rekening heeft gehouden met de hoger genoemde belangen, in het bijzonder het hoger belang van het kind. Zo de wijze waarop met het belang rekening werd gehouden niet werd uitgedrukt in de motieven van de bestreden beslissing zelf, moet op een andere wijze uit het optreden van het bestuur op duidelijke wijze kunnen worden vastgesteld dat met deze belangen rekening werd gehouden, bijvoorbeeld doordat de beslissing tot verwijdering ter kennis werd gebracht samen met een andere beslissing waarin deze belangen reeds werden afgewogen.

De verwerende partij wijst er in haar nota op dat het volstaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris “*impliciet*” rekening heeft gehouden met de bij dit artikel bedoelde belangen. De

verwerende partij verwijst daartoe naar een "synthesenota" in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij "impliciet" rekening heeft gehouden met de hoger genoemde belangen.

In het administratief dossier, dat in weerwil van de duidelijke verplichting van artikel 7 van het Procedurereglement RvV geen inventaris bevat, noch een daarbij gaande nummering van de stukken, bevindt zich geen stuk met de benaming "synthesenota".

Wel bevindt er zich een intern document, waarin, naast tal van vermeldingen bestemd voor de interne dienst, wordt vermeld: *"alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) [...]"*

Dit document, opgesteld op 14 januari 2015, bevat echter geen enkele verwijzing naar de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2015. Aan de hand van de stukken van het administratief dossier is het de Raad niet mogelijk vast te stellen dat dit louter intern document de belangenafweging bevat die diende te geschieden in het kader van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2015.

Aldus blijkt niet dat bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is gegrond.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat wanneer de wetgever heeft voorzien in de verplichting om bij het nemen van een welbepaalde beslissing met zekere belangen rekening te houden, deze belangenafweging deel uitmaakt van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De bestuurlijke overheid is dan ook gehouden hieromtrent te motiveren, aangezien de betrokkene in staat moet worden gesteld om kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die dat de bestreden beslissing hebben geleid. Het doel van de formele motiveringsplicht bestaat er in dat de betrokkene van de motieven kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Wanneer de wet voorziet in de verplichting om bij het nemen van een beslissing met bepaalde elementen rekening te houden, kan de overheid er zich niet van af maken met een summiere vermelding van deze elementen in een intern document dat niet ter kennis van de betrokkene wordt gebracht. In dergelijk geval zijn immers niet alle motieven, die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing, kenbaar en wordt de betrokkene verhinderd om de nuttige afwegingen te maken die kunnen leiden tot het al dan niet instellen van een beroep tegen die beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT